

elveszett, azóta már a csontjait sem lehetne megtalálni, kinn a Volga partján, a közös sírveremben. Minden a körülményeken mulik. Az élet kincs és az élet semmi, drága ékszer, vagy a szélben sodort, száraz falevél. Logikátlan és furcsa az élet, a halál is az. Istenem, ez a gyerek nagyon lázas lehet, hogy dobálja magát. De soká lesz még reggel, milyen nyomasztó, milyen keserves ez a sötétség, a csönd . . .

Thury Lajos.

ÉJJEL AZ ÚTON.

*A jegenyék
Oly feketék
S oly fenyegetőn állnak,
Mintha ez volna
Sötét és lomha
Útja a halálnak.*

*Hallani már:
Mögöttem jár
Valaki loppal, halkan.
Meg-megremegek;
Vajjon ki lehet?
Gyík fut az avarban?*

*Ő közeleg,
Én sietek.
Félelem szele rémít.
Árnýék, suhanó,
Lépés, dobbanó —
Jaj, mindjárt elér itt!*

*Hátra ne nézz!
Ruhája mész,
Sebesebb, mint a gyors ló;
Serked a vérem,
Roggyan a térdem:
E perc az utolsó.*

*Leborulok:
Most rám huhog —
És felzokog a lelkem . . .
S halkuló nessel,
Egy lélegzettel
Elsuhan felettem.*

*A jegenyék
Oly feketék
S oly fenyegetőn állnak,
Mintha ez volna
Sötét és lomha
Útja a halálnak.*

Majthényi György.